

Bc. BARBORA SIALA ŠPIROCHOVÁ, absolventka gymnázia v roce 2015

Na gymnáziu studovala v letech 2010 až 2015. Poté získala bakalářský titul z ekonomie v Českých Budějovicích a nyní pokračuje i se svým vodícím psem navazujícím magisterským studiem na Karlově univerzitě v oboru strategické komunikace.

„Co mi dalo studium na GOA? Nechci znít pateticky, ale vlastně celý život. Moje dokonale nedokonalé tělo mi umělo život komplikovat od prvních dní na světě a pokračuje v tom úspěšně celý život. Na GOA mě přivedl jistý druh psychického zoufalství ze základní školy a osmiletého gymnázia, kde jsem se snažila studovat mezi zdravými. Bohužel jsem měla smůlu na kolektivy jak spolužáků, tak i některých vyučujících a na přijímací zkoušky GOA jsem šla jako nejistý uzlíček rozsypaných nervů zatížený roky šikany. Byla jsem tehdy přesvědčená, že být jiný je zlo, které si zaslouží být vymýceno, a pochybovala jsem o všem, co jsem v životě znala. Ale GOA mé vnímání zcela změnila.

Díky svému tělu a překvapením, které mi tak rádo chystá, jsem nakonec strávila na škole pět let, vystřídala dvě třídy a tři třídní učitelky a získala dva skvělé kolektivy spolužáků, pět let plných povzbuzení, spoustu nových i oprášených vědomostí ... a především nepřeberné množství skvělých vyučujících, u kterých jsem vždy nacházela oporu, podporu, pochopení, důvěru a dnes si troufám říci, že i přátelství. Kdybych je měla jmenovat všechny, bylo by to na mnoho listů papíru, ale rozhodně nikdy nezapomenu na recepty a debaty o pečení s paní Kučerovou, na podporu mých spisovatelských a divadelních ambicí paní Eliáškovou, na spoustu matematického a fyzikálního smíchu s paní Jansovou, na první jedničku z chemie s panem Žďánským a na mnoho dalších a dalších, o kterých bych ráda povídala celé hodiny. A nad tím vším držel ochranu ruku tehdejší ředitel pan Antov se svou vřelostí a pomyslnou otcovskou náručí, který je pro mne dodnes ryzím zosobněním slova gentleman.

Škole vděčím za pomoc s nalezením sebe sama, za spoustu vědomostí, které mi pomohly dál úspěšně studovat a mnohdy se ukázaly být hlubší než u mnoha mých vrstevníků, za pochopení, že handicap není nic zlého, že je to jen jiná barva toho samého světa. Mám ráda lidi, které jsem díky škole poznala, ať přímo, či nepřímo. A nakonec mám radost, že škola dál žije a může předat střípek své magie dalším ztraceným duším. Věřím, že se snad brzy zase všichni sejdeme a že budu moci své díky vyjádřit i těm, kteří se na tento list nevešli, vězte, nezapomněla jsem na vás a nikdy nezapomenu.“